

τῷ τελείᾳ μέλιστα αρέτη, ὅποις τελείας εἰ: A Καὶ τελεία μέλιστα αρέτη, ὅποις τελείας εἰ: Τελεία δὲ δύο, ὅποις ἔτερον διώστατη τῇ αρέτῃ κακὸν δέσμη, ἀλλὰ οὐ μόνον καθ' αὐτὸν· πολλοὶ γάρ, εἰς τοὺς τοῖς οἰκείους, τῇ αρέτῃ διώστατη κακὸν δέσμη εἰς τὸ τοῖς πρὸς ἔτερον, αδιωτιστι. Καὶ διὰ τοῦτο δέ δοκεῖ ἔχειν τὸ τὸ Βίαιον, σῶπι αρχῆς τὸν αἰσθανταί πρὸς ἔτερον γάρ, καὶ εἰ κοινωνίᾳ δύνισθαι αρχῶν. Διὸ τὸ αὐτὸν τέτο, καὶ διγόπειον αἰσθαντὸν δοκεῖ εἶναι δικαιοσύνην, μόνη τοῦ αρετῆς, ὅποις ἔτερον δέσμη δικαιογνοῦ τὸ τὸ συμφένοντα ταρσόπει, ἡ αρχὴν, ἢ κοινωνίαν. Κάκιστος μέρη οὖν ὁ πρὸς αὐτὸν, καὶ πρὸς τοῦ φίλοις κακωμός τῷ μοχθεῖσθαι· ερετος δὲ οὐκ ὁ πρὸς αὐτὸν τῇ αρέτῃ, ἀλλὰ ὁ πρὸς ἔτερον τέτο γάρ ἔργον καλεῖται. Αὕτη μέρη οὖν ηδίκαιοσύνη, οὐ μέρης αρετῆς, διὰ ὅλην αρετῆς δέσμου δὲ ηδίκαια αδίκια, μέρης κακίας, ἀλλὰ ὅλη κακία τοῦ διαφέρειν εἰς αρετὴν ηδίκαιοσύνην αὐτοῖς, δῆλον εἰς τὸ εἰρηνήσθαι τοῦ μέρη γάρ ηδίκαιον τὸ δέσμον, εἰς τὸ αὐτὸν ἀλλά, ηδίκαιος πρὸς ἔτερον, δικαιοσύνη εἰς τοὺς δέσμους.

Κεφαλή μονοῦ οὗ.

Z Ηπειρῷ δέ γε τὸν ἐν μέρει αρετῆς δικαιοσύνην εἴτι γέρε πε, οὐδὲ φαύλῳ. οὐδὲ μοίσιος δέ καὶ τοῖς αδίκοις τὸν κατὰ μέρης πομπεῖον δὲ ὅποις δέσμη γάρ ταῖς μέρεσι μοχθεῖσται ηδίκαιον, αδίκια μέρη, πλεονεκτεῖσθαι οὐδὲν εἴδει πρὸς τοὺς αἰσθαντα, διὰ διελλιγάντος ηδίκαιος εἰπεῖν, διὰ καλεῖται τοῦ βοῶπος δικαιόστι, διὰ αἰσθενερίαν· οὐδὲν τοῦ πλεονεκτῆς, πολλάκις κακός οὐδεμίδιος ηδίκαιος τούτον. Διὰ μέρη οὐδὲ κατὰ πάσους, κατὰ πονηρέου δέ γε παντά· φέρεται γάρ οὐδὲ κακός αδίκια. Εἰσιν δέσμοι γέ τοις διηγέ αδίκια, οὐδὲ μέρης τοῦ δέσμου, καὶ δέσμον περ μέρες τοῦ δέσμου αδίκων, τοῦ παρὰ τὸν νόμον. ἔπει, εἰ δέ μέρη, τοῦ κερδάντεν ἐνεγκαί μοιχαίνει καὶ πορευαίσιον ὅδη ταρσοπειαῖς, καὶ δημιουρεῖσθαι δέσμουν δέσμην μέλλονται πλεονέκτης ἐπειρεῖος οὗ, λέπτης, αἰσθανταίς δὲ οὐδὲ δῆλον δέσμοντος διὰ τὸ περδαίνειν τὸ περ, περιει μέρη ταῦτα πάντα αδίκητα γένεται ηδίκαιοφορεῖ δέσμη παντα μοχθεῖσθαι εἰσι. Εἴ δέ μέρη κακοῖς, εἰς αἰσθανταίς εἰς ἐγκατελεῖσθαι τὸν παραστάτων, δέσμοις.

A C perfecta quidem maximè est, quia perfectæ virtutis est virtus: perfecta autem, quia qui eam habet, non solum secum, sed cum altero etiam virtute uti potest. Multi enim sunt, qui in priuatis rebus virtute uti possunt: in ceteris quæ ad alium spectant, non possunt, vnde recte illud Biantis dictum videatur: principatus virtutis ostendit; quippe cum ad alterum iam, & in societate princeps versetur. Ob id quoque ipsa iustitia sola ex omnibus virtutibus esse alienum bonum videtur, quia ad alterum spectat. agit enim ea, quæ alteri conducent, aut principi, aut reipublicæ. Pessimus igitur est, qui & secum & cum aliis prauitate virtutis: optimus autem non qui secum, sed qui cum aliis virtutem exercet: quippe cum id difficile admodum sit. Itaque neque hæc iustitia pars virtutis, sed integra virtus est: neque huic opposita iniustitia pars vitij, sed integra est vitiositas, quid vero virtus & iustitia hæc differat, ex iis quæ diximus, iam patet, utraque enim eadem est: esse tamen utratunque non est idem: nam quatenus ad alterum spectat, iustitia: quatenus talis quidam est habitus, virtus simpliciter est.

C A P U T I I I I .

Q Værimus autem eam quæ in parte virtutis iustitia est: est enim quædam ut dicimus, simili modo & de iniustitia ea quærimus, quæ locum partis obtinet: quæ quod sit, illud est argumentum, quod qui aliqua alia prauitate operatur, licet iniuste agat, nihil tamen amplius usurpat, cuiusmodi exempli causa est, qui aut abicit scutum ob ignauiam, aut aliquem ob acerbitatem maledictis infestatur, aut ob avaritiam pecunias non iuuat. Quando autem plus usurpat aliquis, saxe id nullo ex talibus vitiis, at neque vniuersis, sed prauitate tamen quædā agit, cum virtutepereatur, atque iniustitia. Est igitur alia quædam iniustitia, quæ tanquam pars est integræ illius & vniuersalis: item iniuria quædā, quæ in parte consistit illius iniuriaz vniuersalis, quæ præter legem est. Adde quod si alius lucrandi causa adulterium committat, pecuniamque accipiat, alius tribuat, damnumque afficiatur ob cupiditatem: hic intemperans magis esse videbitur quam pluris usurpator: ille iniustus, & non intemperans, perspicuum scilicet, propterea quod lucrandi causa id facit. Præterea alia omnia iniuste facta ad quædam prauitatem semper referuntur: ut si adulterarus sit aliquis, ad intemperantiam